

**AXELSON
MAXIMILIAN**

SIHTEERI

LUNDBERGIN

HÄÄT

Maximilian Axelson

Sihteeri Lundbergin häät

«Public Domain»

Axelson M.

Sihteeri Lundbergin häät / M. Axelson — «Public Domain»,

Содержание

1	5
2	8
Конец ознакомительного фрагмента.	12

Sihteeri Lundbergin häät

Kertomus kansan elämästä

1

Yli kaksikymmentä vuotta on tuo juhlallinen Vetterijärvi¹ näyttänyt kummallisen Jönköpingin kaupungin kuvastimessansa, lukien niistä tapahtumista, joita tässä käymme selittämään. Nämä tapahtuivat, näet, 1840-luvulla, jolloin se kaunis kaupunki tuskin luki puolen nykyisistä asukkaistansa.

Jönköpingillä oli toki siihenkin aikaan jo merkityksensä; se luettiin Ruotsin parhaimmiksi pikkukaupungeiksi, joka kunnialla omi nimen "pieni Tukholma." Siinä tosin ei ollut niin muhkeita rakennuksia kuin nyt; mutta nuo sievät kaksinkertaiset rakennukset osoittivat, erittäinkin sen suurimman Storsjöradikadun varsilla, kirjavan, vaan ei vastoinmielisen sekoituksen kaikista vesikaaren väristä, sitä paitsi tiedettiin, että niissä asunnoissa eli ja liikkui vilkas, taideharras, seurusteleva ja vierasvarainen väestö. Ja kuinka säteilevät, kauniit sulosilmät olivatkaan tämän kaupungin tyttärillä lumoamaan – aivan kuin meidänkin aikoinamme! Silloin, niinkuin nytkin, oli siellä rikas kaunotarten kukkatarha.

Mutta olipa siellä perhojakin, jotka vilkkaasti lentää leyhyttelivät näiden kukkasien ympärillä, jotka samalla mielellään tahtoivat tulla pyydystetyiksi, erittäinkin, jos laatuun kävi, kultasyötillä varustetuilla verkoilla – nuoria hovioikeuden notarioita, jotka kynästänsä aikoivat itsellensä loitkia vähintäkin tuomiokunnan – nuoria luutnantteja, jotka miekkansa kärjillä toivoivat toki saavansa valtioneuvoksen nimen.

Eräs viime sodassa ollut kansalainen, alaluutnantti Kalle Jalopeuransydän, pistihe kauniina Elokuun jälkipuolipäivänä unhottumattomasta Haghens sveitseristä Storsjöradikadulle, jossa hän hetkiseksi seisahti, ikäänkun ollen aivan epätietoinen, mihin matkansa suunnittaisi. Mutta pian tuo oli päätetty, ja kepein askelin riensi hän vaskiseppä Norénin talossa olevaa majapaikkaansa kohden. Hänen piti sieltä samana iltana matkustaa maalle, ja hän meni tiedustamaan, kuinka pian hän jostakin kyydin saisi.

"Kahden tunnin perästä, herra luutnantti," oli vastaus.

Kuinka olisi tuo odotus-aika käytettävä? Nuori soturimme mietti taasen hetkisen, ja päätöksekseen valitsi hän kävellä länteenpäin.

Eipä hän tuosta monta askelta ehtinyt, ennenkun huomasi lähimmästä huoneesta tulevan kadulle henkilön, jonka nähtyä hän seisahti, niinkuin tämä olisi ollut tuttavansa, jonka nimeä hän ei heti muistanut. Kadulle tulia oli pitkä, laiha ja pystyluinen mustiin vaatteisiin puettu mies, jonka pitkänveteisten kasvojen yläpuolella oli musta lakki, näppärästi yhteen liitetty monesta vaatekielekkeestä – todellinen taideteos, kyllin ansainnut sen korkean paikan, minkä oli saanut.

Mustapukuinen herra huomasi niinikään kadulla käviän, ja samassa huusi hän:

"Nöyrin palvelianne, herra luutnantti!"

"Ahaa, maisteri Lahja! Nöyrin palvelianne; kuinkas kuuluu?"

"Hyvin, Luojan kiitos, terveyden suhteen; – Kuinkas, herra luutnantti, itse voitte?"

"Kuin helmi kullassa. – Herra maisteri kentiesi vielä on rovasti Haborg'illa?"

"Olen, minulla on vielä se onni."

---

¹ Tapahtumat ovat Ruotsissa mainitun järven tienoilla tapahtuneet; Ruotsissa myös kertomus alkuperäisin tehty. Suomentaja.

"No, tuopa on hupaista; saanhan toki kuulla jotakin uutta kotipaikaltani. Tosin olen itsekin matkalla sinne; mutta kun jo on yli kaksi vuotta siitä, kun olen siellä ollut, niin suotaneen minulle anteeksi, jos olen vähän utelias. Kuinka siis voipi, alottaakseni, herra rovasti? Onko hän yhtä vilkas ja voimakas, kuin viimeksi häntä nähdessäni?"

"Kiitän nöyrimmästi hänen puolestansa; hän on aivan yhtäläinen, eikä ole vielä ainoatakaan harmaata hiusta hänen päässänsä."

"Entäs neiti Hanna; hän tietysti on täydentynyt kaunotar?"

"Hm – kyllä, hän on oikein kaunis, ... vaan tuo on pian häviävä ominaisuus."

Apupappi lausui nämä sanat niin kummallisella ja melkein niin vaivaloisella äänellä, ettei luutnantti voinut jättää häntä likemmin tutkimatta; ja terävästi iskien silmänsä Lahjaan, lausui hän:

"Kentiesi on hän jo kihlattu – ehkä saan kunnian onnea toivottaa?"

"Minulleko?" sanoi pastori kovin säpsähtäen ja lisäsi sitte nöyryyttä ja itserakkautta sekoittaen: "Eipä totta toisen kerran olekaan semmoiset naimiskaupat apupappi-paran osaksi aiotut."

"Miks'ei? – Apulaisesta voi tulla rovasti, vieläpä aikaa voittain."

"Ei onnen osat yhdenlaiset!" sanoi Lahja runollisesti, otti sitte äkkiä tilkkulakkinsa käteensä, ojentaen toisen jäähyväiseksi ja sanoi aivan lyhyesti:

"Hyvästi, hyvästi! Minun täytyy välttämättömästi mennä tänne."

Ja tuskin ennätti luutnantti tarttua hänen käteensä, kun pappi jo riensi poikki kadun lähimpään huoneeseen.

"Tuopa oli lintunen!" sanoi Jalopeuransydän itsekseen, käyden edelleen. "Hän näytti olleen aivan hämillään tästä puheesta; – lieneekö hänellä kilpailioita siihen nähden?"

Pitkiin mietteisin kun ei ollut taipuvainen, jätti pian luutnanttimme tämän ajatuksen ja jatkoi kävelyänsä länteenpäin. Edeltäpäin ei hän ollut määrännyt kävelynsä päämäärää, vaan pian pisti hänen päähänsä mennä katsomaan niitä vanhoja linnoituksia, jotka jo tähän aikaan olivat melkoisesti rapistuneet. Siellä oli kuitenkin vielä nyt useita vallimajoja, monta enemmän tai vähemmän pimeätä käytävää, ja yhteen näistä laskihe nuori sotilaamme. Elkäämme paheksiko häntä, että hän, vaikka nyt eli hiljaisimman rauhan ajassa, sai siellä ollessaan päänsä täyteen sotaisia ajatuksia; linnoituksen luonahan Napoleon Suurikin ensimmäisen kunniaseppeensä poimi – siis esimerkki, josta oli paljon opittavaa.

Kun luutnanttimme parhaallaan meni edelleen, ja päivän valo ei enää häntä seurannut, oli hän vähällä kaatua alasvieryneisin kiviin, vaan silloin kokosi hän taas "hajamieliset ajatuksensa" ja katsoi parhaaksi kääntyä takaisin sekä astua jälleen päivän kirkkaaseen valoon. Tultuansa nyt ruohoiselle tanhualle linnoitusvallin ulkopuolella, seisoi hän suureksi ihmeeksensä kasvot vastatusten maisteri Lahjan kanssa, joka puolestaan näytti siltä, kuin olisi hän nähnyt ilmestyksen henkien maailmasta.

"Herra – herra luutnantti!" änkytti hän; "tapasimmehan juuri vast'ikään toisemme Storsjörädillä – ja nyt ... – tapaamme taas täällä!"

"Niin, tämä näyttää todellakin vähän kummalliselta, erittäinkin kun maisterilla silloin näytti olevan jokin tärkeä asia toimitettavana."

"Aivan oikein huomattu. Minä etsin erästä henkilöä, mutta hän oli matkustanut pois, ja sentähden kävelin pilanpäiten tänne. Täällä on hiljaista ja rauhallista, jonka tähden ajattelin täällä hetkisen valmistaa huomista saarnaani."

"Onpa niinmuodoin joku yhtäläisyys maisterin ja minun käynnilläni tässä paikassa – minä tulin tänne mietiskelemään, kuinka linnoitukseen olisi hyökättävä, ja maisteri, kuinka ihmissydan olisi valloitettava."

"Hm!" sanoi pappismiehemme ja näytti olevan hämillään. "Kun asiaa oikein ajattelen, ei olekaan minulla aikaa täällä kauemmin viipyä – ja kas, kello on todellakin paljoa enemmän, kuin luulinkaan, ja rovastin renki odottaa jo varmaan minua hevosella."

Hän lausui nämä sanat, vedettyänsä äkkiä taskustaan ison hopea-kellon, John Wards'in tunnettua tekoa, kumarsi sitte pari kertaa, ikäänkun vakuutukseksi siihen, mitä oli sanonut, tarttui kiireesti luutnantin käteen ja riensi taas pois.

"Silmänräpäys, herra maisteri!" sanoi Jalopeuransydän, joka nyt tuskin saattoi olla nauruun purskahtamatta; mutta Lahja ei näyttänyt kuulevan hänen sanojansa, vaan jatkoi lisääntyvällä vauhdilla käyntiänsä, eli ehkä oikeammin sanoen juoksuansa. Pian tuo seikka kuitenkin selviää, miksi tämä hyvä maisteri toisen kerran vähään aikaan näin peräytyi. Hän ei nimittäin ennättänyt kolmeakymmentä askelta kohtauspaikalta, kun linnoitusvallin likimmäisellä kulmalla äkkiä näkyi kaksi nais-ihmistä, jotka ripein askelin tulivat häntä vastaan.

Luutnantti, joka tällä välin loitommalla seurasi maisterin menoa, kuuli toisen tulijoista vilkkaasti huutavan:

"Maisteri on ehkä odottanut meitä?"

Mitä maisteri siihen vastasi, sen lausui hän niin hiljaa, ettei sitä voinut kuulla; mutta pian kääntyi teologimme takaisin ja tuli nyt niiden kahden naisen kanssa luutnanttia vastaan.

Kalle Jalopeuransydän olisi mielellään tahtonut soturina olla suuren kaimansa, Narvan voittajan vertainen, mutta käsitystään kauniista sukupuolesta ei hän voinut miltään puolin hyväksyä. Jos hän siis tapaa matkallansa jonkun lempeän, vilkassilmäisen, ruusu- ja liljaposkisen Evan tyttären, niin olisi hän pian ollut valmis menemään miekkasille hänen edestään, vaan huolehtiminen hänen ihanuudestaan – kas se olisi ollut hänelle mahdotonta.

Nyt teroitti hän huomionsa melkein yksinomaisesti siihen naiseen, joka kävi pappismiestä lähinnä. Tuota vaaleakähäräistä tukkaa, noita hienoja, kuuleita poskia, tuota ruusunpunaista suuta, yhtä viehättävät silloin kuin nytkin, tuota huulillansa leikittelevää hymyilyä, ja vihdoin noita kirkaansinisiä silmiä, jotka niin tunnon-ilmausta kuvaavina kohtasivat hänen silmiänsä – eikö hän ollut ennen näitä kaikkia nähnyt – eikö tämä suloinen muoto ollut hänelle hyvin tuttu? Eikö tämä ollut rovasti Haborgin tytär Hanna, jonka hän tässä näki edessänsä?

Saattoiko todellakin tämä olla hän? Viimeksi näki hän hänen rippilasten joukossa pappilassa vielä puoliksi lapsena – hän oli silloin vaan viidentoista vanha; mutta kaksi vuotta oli sitte kulunut – nyt oli hän seitsemäntoista vanha. Kaksi vuotta tällä elämän ijällä tuottaa suuria muutoksia – tulija saattoi kylläkin olla hän, koska hän niin tutusti ja melkein suosiollisesti kävi apulaisen rinnalla.

Nyt olivat he ainoasti muutaman askeleen päässä toisistaan. Luutnantti paljasti kohteliaasti päätänsä, nuori neito tervehti niin ystävällisesti ja kauniisti vastaan ja ojensi hänelle kätensä, vähän punastuen. Hän oli todellakin neiti Hanna Kirkkopuun pappilasta, rovasti Haborgin ainoa tytär, ja pian syntyi vilkas sanavaihto, joka, miten huokeasti on arvattava, koski monia entisten aikojen muistoja. Mutta eipä nykyisyyttäkään unhotettu, ja Kalle Jalopeuransydän sai nyt tietää Hannalta, että hän jonkun aikaa jo oli oleskellut Jönköpingissä, saadaksensa lisäoppia soitannossa ja piirustuksessa, sekä että hän tänään oli sunnuntaiksi matkalla kotiinsa, jonka tähden maisteri Lahja oli tullut häntä noutamaan. Hän ja muassaan oleva nuori neito, eräs hänen sukulaisensa, olivat päättäneet linnoituksen luona tavata maisteria, joka lupasi näyttää heille sitä vanhaa sota-aikain jäännöstä, jota Hanna ei ollut ennen koskaan nähnyt. Sitte piti heidän matkustaa kotiinsa.

Lahja näytti tämän keskustelun kestäessä hämilliseltä ja tyrmeältä, ja vaihetti vaan muutamia yksitoikkoisia sanoja Hannan kumppanin kanssa, joka sill'aikaa enemmän katseli kaunista luutnanttia, kuin laihaa, oikullista apulaista.

2

"Kirousta!" sanoi Jalopeuransydän, kun hän linnoitukselta palaten majapaikkaansa, kärsimättömänä meni odottamaan kyyditsiänsä – "minä koetin niin koreasti viihdyttää herrasväkeä tuolla linnoituksella, mutta pappi pelkäsi petosta ja muistutti sentähden lakkaamatta, kuinka välttämätöntä olisi lähteä pois kaupungista... No, samapa tuo! hän pyysi minua kuitenkin käymään isäänsä tervehtämässä, kun nyt olen kotona; senpä totisesti teenkin, vaikkapa huomispäivänä."

Tämä rohkea päätös näytti taas saattavan soturimme mieleen tasapainoa; sillä hän odotti nyt suuremmalla maltilla kyyditsiänsä tuloa. Kaikella on loppunsa tässä maailmassa, olkoon se iloa tahi surua, ja niin oli luutnantin odotuksenkin laita. Kyytimies tuli, matkustajan kapineet pantiin kiesiin, ja Jalopeuransydän tarttui ohjaksiin. Nyt mentiin semmoista vauhtia, että kyyditsiä joksikin karsain silmin alkoi katsoa milloin ajajaan, milloin hevosparkaansa, jonka tässä vastoin omaa ja isäntänsä tahtoa täytyi työskennellä matkustajan mieliksi.

Pieni pysäytys täytyi kuitenkin aivan vastoin tahtoa tehdä, ennenkun matkustaja oli ennättänyt Tuulisillan yli. Kadun toisella varrella seisoivat pari vanhanpuolista herraa, ja toinen näistä, jyrkä kuudenkymmenen vuotias sinisessä kiiltävillä napeilla varustetussa hännystakissaan, otti kohteliaasti päästänsä lakin, joka oli koristettu kultanauhalla, ja näytti mielivän lähestyä ajopeliä. Luutnantti ei millään muotoa saattanut olla hänen tervehdystään vastaamatta, ja kun hän nyt katsahti mieheen, huomasi hän hänessä hyvin tunnetun henkilön. Tervehtäjä oli, näet, Jalopeuransydämen isän entinen kirjuri siltä ajalta, jolloin tämä hovioikeuden virkamiehenä oli asunut Jönköpingissä, ja nyt, niinkuin asessori Jalopeuransydänkin, asui maalla samassa seurakunnassa, kuin entinen isäntänsäkin.

"Hyvää päivää, sihteeri Lundberg!" huusi luutnantti nyt pysäyttäen hevosesensa. "Oletteko tavanneet äskettäin isääni?"

"Eilen viimeksi oli minulla kunnia tavata herra asessoria, ja hän jaksoi, Jumalan kiitos, silloin hyvin."

"Kiitoksia ilmoituksesta, herra sihteeri! Suokaa anteeksi, että minulla nyt on niin kiire; mutta kyllä me pian taas toisemme tapaamme."

Heti käskettiin hevonen taas liikkeesen, ja niin kiireesti, ettei sihteeri Lundberg ennättänyt lausua, mitä nähtävästi liikkui jo huulillaan.

Tuulimyllyn kohdalla, joka sinä aikana seisoivat ja hosuivat ilmaa siivillänsä heti läntisen esikaupungin ulkopuolella, pelkäsi hevonen eikä tahtonut mielellään mennä myllyn ohitse. Tämä taas matkaansaattoi seisahduksen, joka vielä venyi siitä pitemmäksi, kun pari päihtynyttä talonpoikaa samassa tuli ajaen "Talavidin" kuuluisasta kapakasta, ja täyttä laukkaa ajoivat ohitse. Vihdoin tuli toki tämäkin este voitetuksi, ja kyytikoni-parka sai kaksinkerroin korvata viipymisen. Mutta kun matkustaja ei edes Karhuvuoren rinnettä noustessakaan mielinnyt hiljentää ajoa, lausui kyyditsiä tyytymättömällä äänellä:

"Minä näen, että herra ajaa oikein kiireesti."

"Mitä tuhmuuksia löpöttelet?" vastasi luutnantti aivan levollisesti.

"Etköhän sinä itse aja yhtä kiireesti kuin minäkin?"

Tämä syy lienee sattunut hyvin paikalleen, sillä ei mitään vastaväitteitä enää sen jälkeen kuulunut, erittäinkin kun Jalopeuransydän nyt, ainakin niin kauan kun ylöspäin mentiin, lempeämmin kohteli vetäjäparkaa.

Kaunis on tämä seutu, tämä rantamaa Jönköpingistä Länsigötlannin rajaan: kukkuloita ja laaksoja alinomaa vaihetellen keskenänsä; sieviä maanseutuja, joissa suhisevat koivut ja tammets; ja kaiken tämän lisäksi leviää juhlallinen näkö-ala majesteettilliselle Vetterijärvelle. Nuori sotilaamme ei myöskään ollut tunteeton luonnon sulaisuudelle; koko nuoruutensa lämpimyydellä nautti hän sitä, ja mielikuvitus loihti tässä esiin yhden tulevaisuuden tuulilinnan toisensa perään.

Kun hän nyt katsahti järvelle, jossa pari valkeaa purjetta hiljaa kulki edelleen kirkkaalla veden sinipinnalla, ja hän hetkeksi luovutti huomionsa siitä tiestä, jota hän vaelsi, herätti hänen äkkiä unelmistansa kyytimies, joka osoittaen eteenpäin tielle, lausui:

"Kas, tuolla on herrasväki ajanut vaununsa rikki!"

Kalle Jalopeuransydän käänsi nyt silmänsä sinne päin, jonne kyytimies osoitti, ja näki jonkun matkan päässä herran ja rouvas-ihmisen seisovan avoimen vaunun vieressä lähellä pientä huonetta, joka pian huomattiin pajaksi.

"Mitäs, jos siellä olisi pappi ja se kaunis Hanna!" ajatteli luutnantti itsekseen, ja toivoi hartaasti, että niin olisi.

Tultiin tuota likemmäksi ja likemmäksi, ja viimein saavuttiin jo niin lähelle matkustajia, että, jos nämä olisivat kasvonsa näyttäneet olisi voitu nähdä, oliko se tuttua väkeä.

Matkustava herra oli pitkä, mustapukuinen mies, lakki päässä; hänen matkakumppaninsa oli vähäläntä rouvas-ihminen, harmaa kesäviitta päällä ja valkea olkihattu päässä. Nämä saattoivat aivan hyvin olla rovasti Haborgin tytär ja apulainen.

Nyt käänsihe neito tuliaan päin: se oli todellakin nuori Hanna. Muutamassa silmänräpäyksessä ennätti Jalopeuransydän sille paikalle, missä Hanna seisoi.

Tällä kertaa ei luutnantti arvellut matkaansa pysäyttäessä. Hän seisatti hevosen, ojensi ohjat kyytimiehelle ja hyppäsi kiesistään tielle.

"Onko herrasväkeä kohdannut joku onnettomuus?" kysyi hän vilkkaasti neiti Hannalta. "Eihän vaan liene kukaan loukannut itseänsä?"

"Ei toki, Jumalan kiitos!" vastasi maisteri, joka nyt oli tuliaan päin kääntynyt; "mutta toinen pyöräin akseli on taittunut, ja se on kyllä paha seikka."

"Ah, se oli oikein kiusallista!" virkkoi Hanna nyt. Isä ja äiti odottavat minua aikaisin kotiin, ja minulla olisi siellä vähän pieniä toimiakin tänä iltana, kun huomenna on isän syntymäpäivä."

"Tätä ei voi herrasväki saada laittautetuksi puoltatoista tuntia vähemmässä ajassa," sanoi nyt seppä, jota tähän asti ei huomattu, sillä hän oli polvillansa vaunun toisella puolella, oikein tarkoin tutkiaksensa, minkä vian se oli saanut.

"Eikö vähemmässä kuin puolessatoista tunnissa?"

Kalle Jalopeuransydän oli, miten sotilaille kuuluu ja tulee, ratkaisevana hetkenä mielevä, ja osasi tässäkin neuvon keksiä.

"Jos neiti Hannalla ei ole mitään vastaan sanomista, niin tarjoon minä sijaa kiesissäni," sanoi hän. "Herra maisteri ei liene vastahakoinen jäämään tänne siksi, kunnes vaunu on korjattu."

"Ei – ei suinkaan!" vastasi tämä, ollen nähtävästi aivan hämillään; "mutta eihän kiesissä ole tilaakaan kuin kahdelle ... ja kyytimies..."

"Jääköön hänkin tänne ja ajakoon maisterin kanssa, kun vaunu on korjattu, taikka jos luulee viipyvänsä liian kauan, niin käyköön, koska hän, paitsi käyntipalkkaa, saa lukea itsellensä juomarahojakin."

Tätä ei tarvinnut sanoa kahdesti smålannilaiselle; kyytimies suostui heti käymään jalkaisin Kirkkopuun pappilaan, jonne hän tunsu monta oikotietä, joita hän saattoi joutua perille yhtä pian kuin ajajatkin.

"Mitä sanoo nyt neiti Hanna itse?" kysyi luutnantti taas.

"Minä pelkään liian paljon vaivaavani teitä," vastasi Hanna, katsahtaen kierosti apulaiseen.

"Se tekee liian paljon matkan väärää luutnantille," lisäsi pappi, vetäen esiin nuuskarasiansa, ottaaksensa siitä hypynlisen rohkaistusta.²

"Ei mitään matkan väärää hernelpellon kautta," oli luutnantti vähällä sanoa, mutta supisti sen sijaan vastauksensa ja sanoi: "ei tuo ole erittäin mitään; se on vaan puolentoista neljänneksen väärä ja sitä paitsi paljoa kauniimpi tie matkustaa."

---

² Pour contenance.

Papintytär suostui pian esitykseen, apulainen näki, ettei hänen sopinut enää vastustaa, ja nuoren neidon uusi tuttava auttoi häntä kiesiin, jolloin Lahja aivan keheästi oli valmis kiesin peitenahkaa kiini panemaan, luonnollisesti vaan sitä varten, että Jalopeuransydämellä olisi niin vähän vaivaa kuin mahdollista. Sitte ajoi nuori pari kiireesti pois.

Kalle Jalopeuransydän oli kaunis mies; hänellä olivat mustat, kähäräiset hiukset, vilkkaat, mustantummat silmät, terveyden kuva kasvoilla ja miehekäs näkö hänen kasvopiirteissään, jotka vielä saivat vakavamman luonteen joksikin muhkeasta poskiparrasta. Hän oli muutoin iloinen sielu, jonka mieleen ei koskaan johtunut, niinkuin Goetes Werterin, vetäytyä perunapuun alle itkemään tytön tähden, vaan ei hän kuitenkaan ollut välinpitämätön Evan kauniista tyttäristä, ja hänellä oli yhtä elävästi ja lämpimästi tunteellinen sydän, kuin suinkin rakastettavimmalla nuorukaisella.

Kaunis oli tämä yhdessä oleva pari – nuori tummakähäräinen mies ja verevä tyttö hänen vieressään. He olivat lapsena leikkineet yhdessä; heillä oli siis monta yhteistä muistoa, eikä mikään side huokeammin yhdistä kahta sydäntä toisiinsa. Aivan luonnollista niinmuodoin oli, että vilkas puhe tässä heti syntyi, ja vaikka tämä alussa näytti kohtaavan vähän vaikeuksia, erittäinkin kun oli kysymys vielä toistensa puhutteluarvonimistä, niin pian kuitenkin nuoruuden vilkkaus sen matkaansaatti, että puhuttelusanain "luutnantti" ja "mamseli" sijaan käytettiin ainoasti sanat "Kalle" ja "Hanna."

Tämän tapahtuessa oli Jalopeuransydän vähitellen hiljentänyt hevosen kulkua, ja tämä tuli myöskin välttämättömäksi, kun tultiin kauniin, vaan surullisesti kuuluisan Attarpin ohitse n.s. Bankerydin- eli Attarpin kankaalle, jossa hiekkainen tie teki mahdottomaksi kiireesti kulkemisen, ellei vaan tahdottu vetäjää tuiki pahoin kohdella.

Tässä synkässä havumetsässä oli aina hiljaisuus, ainoasti yksi ja toinen lintu silloin tällöin siellä visersi; eikä yhtään ihmis-asuntoa, yhtä vähän kuin ketään ihmis-olentoakaan huomanneet matkustajat puoleen tuntiin läheisyydessänsä.

"Tiedätkös, Kalle?" sanoi Hanna, muuttaen itseänsä tietämättänsä vähän lähemmäksi matkakumppaniensa, "minä olen pitänyt tätä metsää niin synkkänä, ja joka kerran kun kuljen tämän läpi, muistan aina Geijerin 'laulupoikaa,' kuinka hän juoksee puiden välillä ja huutaa: 'Hui, synkeää tään metsän syömmessä!'"

"Minä olen todella huomannut monta kertaa samaa, ja se onkin aivan luonnollista, kun en tiedä ketään, joka olisi selkeämmin kuvaillut metsävaellusta, kuin Geijer siinä laulussa."

"Ah, minä muistan, että Kalle ennen lauloi niin hyvin etenkin kansanlauluja, ja olisipa oikein hupaista nyt kuulla yhden niistä. Täällä ei varmaankaan ole ketään, joka siitä muistuttaisi."

"Onpa, matkatoverini," virkkoi Jalopeuransydän nauraen ja katsoen kauniiseen naapuriinsa.

"Hyy, nyt on Kalle paha!" vastasi hän. "Minä en todellakaan muistuta mitään."

"No, sittepä laulan," säisti Kalle, ja hetkisen ajateltuansa, lauloi hän raikkaalla, kauniisti sointuvalla äänellä:

"Mä lähdin ulos illalla
Ja kävin kohden rantaa;
Tul' vastaan poika ihana;
Hän kättä mulle antaa:
Sä Lemmetär,
Miss' asuttais?
Miss' asuisimme yhdessä
Maan päällä, mi meit' kantaa?"

Tämän laulun loppusanat lauloi laulaja ehkä äänekkäämmästi, kuin tarpeellista olikaan, ja sitä laulaessaan käänsi hän päätänsä niin paljon Hannaan päin, että hän saattoi nähdä mielen kuvaemat hänen kasvoissansa. Keveä punastus lennähti siinä hänen poskillensa; *hän* ei tiennyt itse, mutta *Kallelle* sanoi suloinen aavistus, mitä se merkitsi.

Mutta ken laulaa, katselee kaunista tyttöä ja ajaa hevosta, sen on mahdoton yht'aikaa ajatella, kuinka hän parhaiten ohjia käyttäisi. Sentähden kävi nytkin niin, että kun laulajamme oli toista värssyä alkamaisillaan, meni kiesin toinen pyörä kivelle, josta seurasi, että nuori papintytär putosi aivan ajajan syliin ja säikähdyksessään kiersi kätensä hänen ympärillensä. Nuori soturi oli nyt vähällä laskea tykkänään ohjaketkistä ja lämpimästi vastata tuota odottamatonta syleilyä, mutta pidätti itsensä samassa, tempasi voimakkaasti ohjia ja saatti ajopelin siten jälleen oikealle pyöräraitullensa. Kun kaatumisen vaara oli näin poistettu, otti Hanna jälleen kätensä tavalliselle paikallensa, huutaen samassa:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.